

Omfanget af børn i skolealderen der opholder sig i asylcentre februar-marts 2008

Navn på asylcentre	Antal børn i skolealderen	Børn der går i kommunal folkeskole	Børn der går i asylskole	Børn der ikke går i skole
Avnstrup	Ca. 55	Ca. 27	25	
Kongelunden	12-13	To børn i Kbh. og et barn i Dragør skole	9-10 i Lynge skole "Skolen på bakken"	Ingen
Sandholm	?	?	?	?
Jelling	40 børn	8	32 i asylskole	Ingen
Gribskov, uledsagede børn.	Ca. 40 børn. /Gribskov er normeret til 35 børn, men har pt. 40. De har nogle hybler som de største børn bor i		I Centeret har de en "slags modtageklasser" hvori børnene er nogle uger og derefter går de alle i Lynge skole	
Brovst	23 børn	Alle børn. De kommer først i en særlig klasse i en til to mdr. og derefter i alm. Klasser. De går også i skolens SFO.		
I alt	Cirka 200 børn	85 børn i kommuneskoler	115 børn i asylskoler	

Kilder: Sidsels Jacobsens oplysninger fra interview med skoleledere på centrene, oplysninger fra samtale med Fuldmægtig i Kbh's kommune Ulla Danstrøm, centerleder Michael Erenfels (Kongelunden) og Karsten Isaksen (data om Avnstrup, Gribskov)

Som det ses er der forskellige modeller til løsning af børnenes behov for skolegang. I de centre der er drevet af Dansk Røde Kors går hovedparten af børnene i asylskoler, administreret af Røde kors. I Brovst som er et kommunalt administreret center går alle børn i den lokale skole.

Børnene skal ikke integreres de skal "hjem"

Skolegangen for asylansøgerbørn i Danmark er på et overordnet plan ikke tilrettelagt ud fra, hvad der er bedst for barnet/børnene. I tilrettelæggelsen af asylansøgerbørnenes skolegang er indlejret et politisk formål¹: Børnene skal ikke integreres i det danske samfund, planen er at de sammen med deres forældre skal vende hjem til det land hvor familien kom fra.

Marginaliseringen af børn og forældre

¹ Lene Greisens kandidatspeciale fra 2003 har titlen Marginalitet og Midlertidighed, et studie for skolegangens betydning for asylansøgerbørn.

Mennesker der søger asyl i Danmark er marginaliserede både boligmæssigt, arbejdsmæssigt, og uddannelsesmæssigt. De er også af den grund ekskluderet fra at indgå i det samfundsmæssige fællesskab. Dette smitter af på børnenes liv og dermed på deres skolegang. Det hele er præget af midlertidighed. Og uden reelle muligheder for almene eller specifikke kvalificeringer.

Betydningen af midlertidigheden, ventetiden

Det kommer til at betyde at børnene har en meget begrænset indflydelse på deres eget liv, de er frataget kontrollen med tid og sted. Livet som børn i familier der søger asyl betyder et liv præget af midlertidighed, uvished, ventetid, et liv tømt for samfundsmæssig meningsfuldhed og uden retlig sikkerhed.

Børnene er frataget friheden til at vælge hvor de vil være. Deres situation som asylansøgere, henvist til at gå i asylskole, bo i lejr, kontrollen, masser af overflødig og unyttig tid, betyder at de bare skal slå tiden ihjel, men de oplever at de bliver ”slået ihjel af tiden”.

Midlertidigheden, ventetiden og uvisheden er passiviserende.

Børnene er bundet til, spundet ind i denne ventetid. De venter på ”positiv eller negativ”.

Ventetid på sagsbehandling, ventetid på svar, ventetid på at far eller mor bliver behandlet for de lidelser eller traumer de har været udsat for, ventetid på at de bliver raske. Realiteten er at ventetiden gør alle sygere. Svært at forestille sig at der skal være ressourcer til at tænke i skolegang.

Forklaringer på at børnene kan opleve det forskelligt

Lene Greisen (LG 2003) har fundet en forskel i børnenes oplevelse

1. En gruppe af børn som finder at hverdagen er kedelig og tømt for indholdsrigge aktiviteter
2. En gruppe af børn hvor hverdagen er fyldt med meningsfulde aktiviteter

Hun viser at nogle børn, trods forholdene, kan udnytte sprækkerne, andre kan ikke.

De strukturelle forhold – ventetiden på behandling, ventetiden på svar, ventetiden på positiv, håbene - har for børnene en stor betydning og medvirker til at fremkalde disse forskelle.

Forældre der kan bevare grebet om tilværelsen i asylprocesserne eller kan skabe sig en position i centrene som ressourcepersoner, kan signalere overblik og handlekraft i situationen til deres børn. Forældre der bryder sammen i dette mister også grebet om tilværelsen og forælderrollen i familien signalerer dette til deres børn og dette kompenserer skolen ikke for i den måde den er tilrettelagt.

Børn der er henvist til asylskoler, oplever at de er marginaliserede, de oplever sig som ekskluderede fra fællesskab med danske børn. De oplever ulighed og er selvfølgelig begrænsede i at få relationer til danske børn.

Bedrager vi børnene?

Nogle af asylbørnene giver udtryk for at de oplever danskundervisningen som meningsfuld, ”den giver dem håb om et liv i Danmark” siger de, man kan sige at danskundervisningen på en måde bryder med midlertidigheden. Men man må jo spørge om det er at bedrage børnene, der er for de fleste af dem ikke grund til dette håb!

Den permanente midlertidighed, der er indlejret i hele asylskolesystemet kvalificerer ikke børnene til livet her i Danmark, hvilket jo heller ikke er meningen! Den kvalificerer dem heller ikke til det liv de måske skal vende tilbage til. Og realiteten er at nogle børn har ventet i dette ”midlertidighedens tomrum” i rigtig mange år – 5-7-9 år! Nogle børn bliver unge mennesker i dette vakuum af midlertidighed.

Det får alt sammen den betydning at de identitetsmæssigt er ”ingen steder” og bliver ”ingen” (nowhere and nothing). Og det er svært at kompensere for skolen

Børnene bliver gjort til gidsler i den politiske retorik og gøres til skræmmebilleder

I den førte asylpolitik ligger at hverken børnene eller deres familier skal være eller blive knyttet til det nationale territorium, til Danmark, hvortil de er flygtet. De har med deres flugt lagt afstand til det land de er flygtet fra. Dette medvirker til at gøre dem rodløse, uden mål i tilværelsen og opgivende.

De 200 børn og unge som udgør asylansøgerne i Danmark bliver på den måde ”de fremmede” og de bruges da også i den politiske retorik som et skræmmebillede som befolkningens frygt kan rettes mod.

Dehumaniseringen

På den måde kan man sige at den førte asylpolitik på skoleområdet medvirker i en dehumanisering af børnene og de unge.

Men samtidig medvirker den også i en dehumanisering af de mennesker der arbejder i dette system.

Det indskolingssystem som demonstreres med stor succes omkring centeret i Brevst, hvor børnene hurtigt efter ankomsten kommer i kontakt med den lokale kommuneskole, hvori der er en indslusningsklasse, som børnene går i i 1-2 mdr. og hvis de kan klare det kommer de hurtigt i almindelige klasser med andre danske børn – er der ikke politisk vilje til at gennemføre og tildele ressourcer i det politiske system, hvilket er forklaringen på dehumaniseringen af de ansatte.

7. april 2008

Inga Axelsen